

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **J. S.**, narozený dne xx. xx. xxx
státní příslušností Íránská islámská republika
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Křižíkova 8, 186 32 Praha 8 – Karlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2020 č. j. KRPS-208599-18/ČJ-2020-010022-ZZC

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 124 odst. 1 písm. a) a podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

2. Žalobce ve své žalobě namítal, že podřazení jeho jednání pod výhradu veřejného pořádku a veřejné bezpečnosti je zcela v rozporu s významem, který tímto neurčitým právním pojmům přikládá judikatura. Odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, který ve svém rozsudku ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013-30 dospěl k závěru, že k ohrožení veřejného pořádku nestačí pouze pouhé porušení práva, ale musí jít o „jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.“ V usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4 2010/151 Nejvyšší správní soud uvedl, že „skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti jistě není např. fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území České republiky.“ Také ve svém rozsudku ze dne 5. 2. 2014, č. j. Azs 20/2013-50 Nejvyšší správní soud konstatoval, že „samotná skutečnost nelegálního pobytu a nepodrobení se rozhodnutí o správním vyhoštění, resp. v obecné rovině nedodržování předpisů upravujících pobyt cizinců na území České republiky, v souladu s výše citovanou judikaturou nemůže představovat skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.“ Z citovaných rozhodnutí dle žalobce vyplývá, že fakt samotného nelegálního vstupu či pobytu na území České republiky není bez dalšího ohrožením veřejného pořádku. Porušení ochranného opatření ze dne 31. 7. 2020 č. j. MZDR20599/2020-200/MIN/KAN nepovažuje žalobce za narušení veřejného pořádku, ale pouze za ohrožení veřejného zdraví. V žalobě je uveden i odkaz na ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 3 zákona o pobytu cizinců, které je předkládáno jako vhodné pro použití v této situaci, za předpokladu, že by žalobce byl pozitivně testován na COVID-19. Napadené rozhodnutí neobsahuje také žádné bližší odůvodnění, v čem žalovaný shledal naplnění druhého zajišťovacího důvodu (zajištění podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.). Žalovaný ho odůvodnil pouze tak, že pokud žalobce již jednou porušil právní předpis, bude tak jistě činit i v budoucnu, nebude-li zajištěn. V dalším žalobním bodě je napadeno neposouzení existence reálného předpokladu vyhoštění, přestože zákon o pobytu cizinců nestanovuje tuto podmínku výslovně, z čl. 15 odst. 4 návratové směrnice vyplývá, že zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění je důvodné, pouze pokud trvá reálný předpoklad vyhoštění. Žalobce ve svém případě poukazuje na důvody, které mohou minimálně vyvolávat otázky ohledně existence možných překážek vycestování, od začátku totiž uváděl, že do EU vycestoval s úmyslem podat žádost o azyl, neboť v Íránu mu hrozí mučení nebo smrt. K námitce nepřezkoumatelnosti stanovení doby zajištění sdělil, že nepovažuje zdůvodnění doby zajištění za dostatečné, ač jsou zde vyjmenovány kroky, které je nutné učinit ve vztahu k realizaci vyhoštění žalobce do vlasti. V rozhodnutí je však pouze obecně uvedeno, že zajištění všech potřebných náležitostí se pohybuje v řádu několika kalendářních dnů nebo týdnů, v rozporu s uvedeným však bylo rozhodnuto o zajištění na dobu 90 dnů. Žalobce toto odůvodnění považuje za vnitřně rozporné, protože zde chybí specifikace konkrétních kroků a jejich časového rámce, z tohoto důvodu je rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť neodpovídá požadavkům plynoucím z § 68 odst. 3 správního řádu.
3. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 24. 9. 2020 sděluje, že zajištění žalobce na základě napadeného rozhodnutí bylo již ukončeno. Konstatoval, že: „Cizinec je v současné době zajištěn na základě rozhodnutí o zajištění v Zařízení pro zajištění cizinců Ministerstva vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky dle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona č.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

325/1999 Sb., zákona o azylu, ze dne 1. 9. 2020.“ K důvodům zajištění dodal, že žalobce jednoznačně porušil ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví České republiky ze dne 31. 7. 2020 č. MZDR-20599/2020-20/MIN/KAN k ochraně obyvatelstva a prevenci nebezpečí vzniku a rozšíření onemocnění COVID-19 způsobené novým koronavirovým SARS CoV-2. V době příjezdu nedisponoval potvrzením vydaným lékařem nebo orgánem ochrany veřejného zdraví o tom, že by byl proveden test RT-PCR na přítomnost SARS CoV-2 s negativním výsledkem, ani svůj vstup neohlásil hygienické stanici. Žalobce vstoupil na území republiky, aniž by splňoval některou z výjimek pro možnost vstupu na území České republiky a v důsledku toho setrval na území v přímém rozporu s uvedeným ochranným opatřením. Správní orgán považoval za důvodné konstatování, že žalobce svým jednáním narušil veřejný pořádek, tento porušil výše uvedené ochranné opatření, čímž závažným způsobem narušil veřejný pořádek, a to tím, že se stal bezpečnostním rizikem při šíření koronavirového právu z důvodu, že volný pohyb osoby prokazatelně nakažené se stal bezpečnostním rizikem s ohledem na zdravotní stav osob pobývajících na území České republiky. U žalobce bylo v den zajištění na základě provedeného testu zjištěno, že je osobou pozitivní na virus SARS CoV-2. Dále bylo doplněno, že žalobce byl zajištěn policejní hlídkou na území České republiky bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Na území vstoupil bez vědomí řidiče v prostoru podvozku kamionu, tedy přicestoval v úkrytu. Cestovní doklady ponechal v zemi původu, v Íránu. Byl si vědom skutečnosti, že bez platného cestovního dokladu nebyl oprávněn vstoupit a pobývat na území České republiky a je si vědom svého protiprávního jednání. Zcela úmyslně v nákladovém prostoru kamionu přicestoval z Turecka na území republiky, kde tím, že zde pobýval bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu, prokázal, že nehodlá respektovat právní předpisy upravující vstup a pobyt cizinců na území České republiky a tím i států Schengenského prostoru. Správní orgán jeho jednání považuje za hrubé narušení chráněných zájmů. Lze si jen těžko představit, že by žalobce, který opustil svůj domovský stát z obavy o svůj život, nepožádal o udělení mezinárodní ochrany v prvním pro něj bezpečném státě, ale naopak by riskoval dalekou cestu přes téměř polovinu území Evropy, toto jeho jednání svědčí o tom, že se pravděpodobně chtěl dostat do západních evropských zemí. Odmítl také poskytnout údaje o své totožnosti vyplněním formuláře, pro zjištění totožnosti, tímto se velice ztěžuje potvrzení totožnosti, kterou žalobce uvedl do protokolu jako svou vlastní identitu. Tyto skutečnosti podle žalovaného zakládají důvod pro stanovení doby zajištění uvedené v napadeném rozhodnutí. Neexistují žádné překážky ve vycestování, což potvrzuje i závazné stanovisko Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky. Žalovaný tedy nevidí jediný důvod, proč by v tomto konkrétním případě nemělo dojít k realizaci správního vyhoštění žalobce. Navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

4. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s ust. § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce v zákonem stanovené lhůtě nenavrhl nařízení jednání, žalovaný výslovně souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání a soud neshledal nezbytným nařízení jednání o věci samé.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

6. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 23. 8. 2020 byl žalobce kontrolován hlídkou Dálničního oddělení Bernartice v době, kdy vystoupil na čerpací stanici. Bylo zjištěno, že u sebe nemá žádný cestovní doklad ani povolení k pobytu a cestuje neoprávněně z Íránu do Evropské unie, aby zde žádal o azyl. Součinností s Oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort Karlín bylo zjištěno, že se jedná o pana J. S., nar. ... v Íránu, státní příslušnost Íránská islámská republika, bez cestovního dokladu. Prověrkou v evidencích policie bylo zjištěno, že není držitelem pobytového oprávnění vydaného Českou republikou. Z uvedených důvodů byl dne 23. 8. 2020 ve 04:30 hodin zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky a následně eskortován na OPKPE Karlín k provedení úkonů AFIS a Eurodac, které měly negativní výsledek. Z těchto uvedených důvodů bylo přistoupeno k zahájení řízení ve věci správního vyhoštění cizince podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bod 2, § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., zákon o pobytu cizinců. Dne 23. 8. 2020 byl sepsán protokol o výsledku účastníka správního řízení, tento byl veden za účasti tlumočníka. Potvrdil uvedené jméno a národnost, dodal, že jeho zdravotní stav je celkem dobrý, neužívá žádné návykové látky, léky, netrpí žádnou nemocí. Jako adresu trvalého pobytu uvedl S., ulice D. č. p. 5, kde žil se svou matkou. Cestoval z S. do T., následně do Istanbulu a u hranic s Bulharskem nasedl do kamionu, ze kterého vystoupil až na území České republiky. Vycestoval na počátku července a cestoval ilegálně bez cestovního dokladu. Přicestoval na podvozku kamionu, řidič nevěděl, že s ním cestuje. Česká republika nebyla plánovanou cílovou destinací, žalobce pouze uvedl, že hledal bezpečnou zemi. K situaci v domovském státě konstatoval, že je zde diktatura, nikoli demokracie. Jeho bratr je členem radikálního hnutí Revoluční garda, s bratrem mají rozdílné názory na politiku i náboženství, a proto pro něj není v jeho zemi bezpečno. Hrozí mu nejen mučení, ale i trest smrti, byly mu doručeny i výhružné zprávy o jeho připravovaném zabití. V Německu žije jeho strýc, se kterým není v kontaktu. Jeho otec již nežije a matka zůstala v Íránu. Žalobce studoval gymnázium, architekturu a uměleckou univerzitu. Cestovní doklad ponechal doma, nevlastní žádné finanční prostředky, v domovském státě pracoval jako bytový architekt. Za celou dobu jízdy na podvozku kamionu ho nikdo nekontroloval, byl dobře schovaný, řidič dělal pravidelné zastávky. Neví, přes které státy cestoval, jako stravu sebou měl pouze vodu a tyčinky Snickers. Kamion, ve kterém cestoval, si vybral náhodně. Cestou v jiném státě o azyl nežádal. Věděl, že svým jednáním si počínal nelegálně a porušoval zákon. V České republice se nachází poprvé, bydliště tu žádné nemá, cestou se nedopustil žádného protiprávního jednání, kromě neoprávněného pobytu. Nemá sjednané zdravotní pojištění. Dne 23. 8. 2020 byl pozitivně testován na nákladu virem SARS CoV-2. Na základě zjištěných skutečností bylo též dne rozhodnuto o zajištění za účelem správního vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bod 2, § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., zákon o pobytu cizinců, současně byla dle ustanovení § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, stanovena doba zajištění na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Z důvodu pozitivního testu na přítomnost viru SARS CoV-2 byl umístěn na infekčním oddělení nemocnice Na Bulovce a dne 28. 8. 2020 byl přesunut do Zařízení pro zajištění cizinců Bálková. Dne 29. 8. 2020 sdělilo Zařízení pro zajištění cizinců Bálková, že žalobce dne 29. 8. 2020 požádal o mezinárodní ochranu, tuto žádost vzal 31. 8. 2020 zpět. Dne 1. 9. 2020 vydalo Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky rozhodnutí o zajištění v zařízení pro zajištění cizinců dle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, na dobu do 17. 12. 2020, které nabylo právní moci 2. 9. 2020. Žalovaný proto vydal dne 3. 9. 2020 příkaz k ukončení zajištění

žalobce a předání Ministerstvu vnitra České republiky. Dožádal také závazné stanovisko k existenci důvodů znemožňujících vycestování z území České republiky. Ministerstvo vnitra vydalo dne 4. 9. 2020 závazné stanovisko ev. č. ZS51441 k možnosti vycestování žalobce, kterým bylo stanoveno, že vycestování jmenovaného cizince do Íránu, je možné. Řízení o správním vyhoštění žalobce nebylo doposud ukončeno.

7. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
8. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
9. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
10. Podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
11. Podle ust. § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
12. Ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví České republiky ze dne 31. 7. 2020 č. j. MZDR 20599/2020-20/MIN/KAN s účinností od 3. 8. 2020 nařizovalo 1. všem osobám, které od 3. srpna 2020 od 00:00 hod. vstoupily na území České republiky, a) v případě jakýchkoliv příznaků počínajícího infekčního onemocnění (zejména zvýšená teplota, kašel, dušnost, zažívací obtíže, ztráta čichu, celková slabost, případně další příznaky) neprodleně oznámit tuto skutečnost, a to telefonicky nebo jiným vzdáleným přístupem, svému registrujícímu poskytovateli zdravotních služeb v oboru všeobecné praktické lékařství nebo praktické lékařství pro děti a dorost, nebo nemají-li registrujícího poskytovatele, pak jakémukoliv poskytovateli v oboru všeobecné praktické lékařství nebo praktické lékařství pro děti a dorost, b) strpět při přechodu státní hranice provedení kontroly příznaků infekčního onemocnění, a pokud budou

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

zjištěny příznaky infekčního onemocnění, poskytnout potřebnou součinnost zdravotnickým pracovníkům při provedení odběru biologického vzorku za účelem zjištění přítomnosti onemocnění COVID-19; 2. všem osobám, které pobývaly déle než 12 hodin v posledních 14ti dnech na území států, které nejsou na seznamu zemí s nízkým rizikem výskytu onemocnění COVID-19 dle bodu III.1, bezprostředně po vstupu na území České republiky oznámit tuto skutečnost, a to telefonicky nebo jiným vzdáleným přístupem, krajské hygienické stanici příslušné podle místa bydliště nebo ohlašovaného pobytu a bezodkladně se na vlastní náklady podrobit RT-PCR testu na přítomnost SARS CoV-2, a to pokud orgán ochrany veřejného zdraví v individuálních případech osob nerozhodl o jiných karanténních opatřeních v souladu se zákonem č. 258/2000 Sb. a o délce těchto opatření; to neplatí: a) pro pracovníky mezinárodní dopravy, pokud je důvod vstupu doložen odpovídajícím dokumentem, b) pro občany Evropské unie a cizince s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem v Evropské unii, kteří tranzitují do 12 hodin přes Českou republiku, c) pro diplomaty a úředníky mezinárodních organizací registrované u Ministerstva zahraničních věcí, pokud jejich pobyt na území nepřekročí 14 dní; 3. krajským hygienickým stanicím, aby u osob, které oznámí vstup na území České republiky podle bodu I.2., a ani do 72 hodin od vstupu na území České republiky nepředložily místně příslušné krajské hygienické stanici výsledek RT-PCR testu na přítomnost SARS CoV-2 z území České republiky, rozhodly o nezbytných karanténních opatřeních, a pokud test prokázal přítomnost SARS CoV-2, rozhodly o izolaci podle § 64 písm. a) ve spojení s § 2 odst. 6 a 7 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů; 4. zákaz vstupu na území České republiky pro všechny občany třetích zemí, které nejsou na seznamu zemí s nízkým rizikem výskytu COVID-19 dle bodu III.1 a pro občany třetích zemí, kteří mají přechodný nebo trvalý pobyt v těchto zemích; to neplatí: a) pro cizince s povolením k dlouhodobému nebo trvalému pobytu v zemích s nízkým rizikem nákazy onemocnění COVID-19 dle bodu III.1, b) pro držitele platného dlouhodobého víza, průkazu o povolení k dlouhodobému, přechodnému nebo trvalému pobytu na území České republiky vydaných Českou republikou, c) pro cizince, kterým bylo Českou republikou po 11. květnu 2020 vydáno krátkodobé vízum, d) pro cizince s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem v Evropské unii, kteří tranzitují do 12 hodin přes Českou republiku, e) pro rodinné příslušníky ve smyslu § 15a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, občanů České republiky nebo občanů Evropské unie s bydlištěm na území České republiky, f) je-li vstup těchto cizinců v zájmu České republiky, pokud je důvod vstupu doložen odpovídajícím dokumentem, g) pro pracovníky mezinárodní dopravy, pokud je důvod vstupu doložen odpovídajícím dokumentem, h) pro diplomaty a úředníky mezinárodních organizací registrované u Ministerstva zahraničních věcí, i) v naléhavých mimořádných situacích (potřeba poskytnutí plánovaných zdravotních služeb, plnění povinnosti uložené soudem, cesta na základě předvolání státního orgánu, výkon soudního rozhodnutí, úřední jednání, nezbytná péče o blízké rodinné příslušníky, kteří nejsou schopni se o sebe sami postarat, výkon práva péče o nezletilé dítě nebo styk s ním, jiné humanitární situace), pokud je důvod vstupu doložen odpovídajícím dokumentem j) pro cizince, který s občanem České republiky, který v čestném prohlášení o partnerském vztahu přijal závazky uvedené v bodě I.5, má prokazatelný trvalý partnerský vztah, žije s ním prokazatelně ve společné domácnosti a bylo mu za účelem umožnění vstupu na území České republiky podle tohoto bodu vystaveno potvrzení Ministerstva zahraničních věcí.

13. Městský soud v Praze má za to, že splněním podmínek pro zajištění žalobce podle ust. § 124 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců se žalovaný dostatečně zabýval. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně vypořádal s otázkou, zda v případě žalobce

nepostačovalo uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Nejprve se na str. 5 napadeného rozhodnutí vyjádřil k možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování obecně, na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí pak řádně odůvodnil, proč nepřistoupil k uložení jednotlivých opatření dle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Zdejší soud se s posouzením žalovaného ztotožňuje a odkazuje na něj.

14. Podle názoru soudu žalovaný dostatečným způsobem posoudil to, zda bylo dáno nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku konstatoval: *„K neuložení zvláštních opatření dle § 123b taktéž přistoupil správní orgán zejména z důvodu nebezpečí, že cizinec i nadále z území České republiky neodcestuje a nadále se bude zdržovat na území v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví České republiky ze dne 31. 07. 2020, pod č. j. MZDR-20599/2020-20/MIN/KAN. Tento závěr je podložen zejména jeho výpovědí do protokolu, kdy bylo zjištěno, že nemá žádnou platnou adresu pobytu na území české republiky, je bez finančních prostředků a do České republiky přicestoval s jediným cílem, kterým je žádost o azyl, potažmo další nelegální cestování v rámci Evropy. Na území České republiky přicestoval nelegálně, ukrytý ve spodních prostorách kamionu, bez dokladu totožnosti a bez cestovního dokladu. Sdělil, že utekl narychlo, protože mu hrozila smrt ze strany hnutí Revoluční garda. Dále si ani nezjistil, jaké podmínky pro vstup do České republiky jsou, což si zjistit mohl a měl, a to zejména s ohledem na současnou pandemickou situaci ve světě. Tímto je bezesporu vyslovena domněnka, že na území České republiky bude cizinec i nadále porušovat právní předpisy České republiky a nadále nerespektovat orgány Policie České republiky.“* Dále uvedl: *„Toto výše uvedené protiprávní jednání vzbudilo důvodnou obavu, že se na území České republiky bude cizinec dopouštět opakovaného porušování právních předpisů České republiky, když je předpoklad, že by se na území nadále volně pohyboval, pobýval a porušoval tak výše uvedené nařízení Ministerstva zdravotnictví. Cizinec svým chováním, nerespektováním nařízení o zákazu vstupu cizinců na území České republiky dal jednoznačně najevo, že platné právní předpisy a uložené povinnosti nehodlá dodržovat. Přestože tvrdí, že o zákazu vstupu do České republiky nevěděl, správní orgán je toho názoru, že s ohledem na současný stav po celém světě, kdy každá země si v souvislosti s ochranou obyvatel před nákazou COVID-19 omezuje vstup cizích státních příslušníků na území, mohl toto předpokládat a minimálně se měl informovat.“* Žalovaný shledal rozpor v jednání se zájmem společnosti na dodržení podmínek pro vstup a pobyt cizinců na území České republiky, kdy neoprávněný vstup na území je v době epidemiologických opatření negativním jevem ohrožujícím veřejný pořádek, zdraví a zájmy společnosti na zvládnutí šíření nákazy COVID-19 napříč společností.
15. K výkladu pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ Městský soud v Praze odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011 č. j. 3 As 4/2010-151, ve kterém se uvádí: *„Rozšířený senát shrnuje, že při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ pro účely výkladu ustanovení cizineckého zákona, je třeba brát v úvahu nejen účel daného právního předpisu, ale také kontext samotného ustanovení. Závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k určitému ustanovení, pak nelze bez dalšího přebírat při výkladu ustanovení jiných, nýbrž je potřeba přihlížet ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) cizineckého zákona pak může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. I v*

takovém případě je však potřeba zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.“

16. Pokud jde o ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví České republiky ze dne 31. 7. 2020 č. j. MZDR 20599/2020-20/MIN/KAN, toto bylo přijato Ministerstvem zdravotnictví jako správním úřadem příslušným podle ust. § 80 odst. 1 písm. h) zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“), postupem podle ust. § 68 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, a to za účelem ochrany před zavlečením onemocnění COVID-19 způsobeného novým koronavirem SARS-CoV-2. Předmětné ochranné opatření stanovuje, jaké osoby mohou s účinností ode dne 3. 8. 2020 vstoupit na území České republiky a za jakých podmínek. Jeho cílem „je přerušit souvislý epidemický proces a zastavit epidemii v co nejkratším čase a za co nejmenších ztrát lidských životů, za současné minimalizace negativních dopadů do ekonomiky (avšak s ohledem na primární cíl – zastavení epidemie). Toho lze dosáhnout omezením pohybu osob, omezením konání hromadných akcí, omezením provozování epidemiologicky závažných činností, používáním přiměřených osobních ochranných prostředků a zvýšenou dezinfekcí,“ jak vyplývá z odůvodnění daného ochranného opatření.
17. Soud upozorňuje na to, že žalobce jako občan Íránu vstoupil na území České republiky v době účinnosti předmětného ochranného opatření, aniž by na něj dopadala některá z výjimek, pro které zákaz vstupu na území České republiky neplatí. Jednoznačně nebyl oprávněn vstoupit na zdejší území a pobývat tu. Dále je třeba zdůraznit, že žalobce podle svých slov nezjišťoval, za jakých okolností může na území České republiky vstoupit, ačkoli pravidel pro vstup na území České republiky si měl a mohl být vědom. Aktuální informace jsou zveřejňovány a průběžně aktualizovány na internetových stránkách hned několika českých ministerstev, např. Ministerstva zdravotnictví, Ministerstva vnitra. Test na přítomnost SARS-CoV-2 neabsolvoval, svůj vstup na území neohlásil krajské hygienické stanici, která by případně mohla rozhodnout o nezbytných karanténních opatřeních podle zákona o ochraně veřejného zdraví. Z protokolu o výsledku ze dne 23. 8. 2020 naopak jednoznačně vyplývá, že žalobce podmínky pro cestování nezjišťoval, ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví České republiky ze dne 31. 7. 2020 č. j. MZDR 20599/2020-20/MIN/KAN neznal, nevěděl o tom, že by měl podstoupit test na přítomnost SARS-CoV-2 a oznámit svůj vstup na území České republiky krajské hygienické stanici.
18. Městský soud v Praze shrnuje, že v době účinnosti ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví České republiky ze dne 31. 7. 2020 č. j. MZDR 20599/2020-20/MIN/KAN byly stanoveny zvláštní podmínky pro vstup cizinců na území České republiky. Vstup na území České republiky byl umožněn pouze cizincům, na které se vztahovaly v opatření vyjmenované výjimky. To však nebyl případ žalobce.
19. Vzhledem k výše uvedenému je zřejmé, že žalobce svým jednáním ohrozil zdraví osob pobývajících na území České republiky, stal se rizikem pro Českou republiku z hlediska šíření onemocnění COVID-19, které sem mohl zavléct a šířit ho zde. Porušením ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví České republiky ze dne 31. 7. 2020 č. j. MZDR 20599/2020-20/MIN/KAN ohrozil veřejné zdraví a zájem společnosti na zamezení šíření onemocnění. Městský soud v Praze je ve shodě s žalovaným přesvědčen o tom, že je zde nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, nepochybně tak došlo ke splnění podmínek pro zajištění žalobce podle ust. § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

20. Dle názoru soudu je také dostatečně posouzeno nebezpečí, že žalobce by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti nebo odmítl tyto údaje uvést. Zjištění totožnosti bylo provedeno pouze z výsledku, protože žalovaný nepřicestoval s žádným dokladem totožnosti nebo cestovním dokladem. Totožnost žalovaného nemohla být potvrzena, vzhledem ke skutečnosti, že odmítl poskytnout údaje o své totožnosti, vyplněním formuláře pro zjištění totožnosti. Tímto svým jednáním ztěžuje potvrzení totožnosti, kterou uvedl do protokolu o výsledku účastníka. Zde je nutné přisvědčit názoru správního orgánu, který uvádí, že: *„Tato skutečnost také nezakládá přílišnou důvěru ve spolupráci cizince se správním orgánem.“* Výše uvedené tedy zakládá důvod pro zajištění dle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
21. K otázce realizovatelnosti správního vyhoštění Městský soud v Praze dodává, že posouzení otázky přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života či jiných překážek realizace správního vyhoštění je v největší míře prováděno v rámci řízení o správním vyhoštění cizince, nikoliv v řízení o jeho zajištění, kde je provedena úvaha pouze předběžná. K tomu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017 č.j. 2 Azs 281/2016-50: *„V rámci přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince pak nelze dopodrobna zkoumat dotčení soukromého a rodinného života stěžovatelky v důsledku jejího vyhoštění. Správní orgán se má zabývat pouze otázkou, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150). Není-li v této fázi nepřiměřenost zásahu do rodinného života cizince v důsledku jeho vyhoštění naprosto evidentní, lze o vyhoštění jako o použitelném prostředku uvažovat (za splnění dalších zákonných podmínek).“* V nyní posuzované věci před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí o zajištění žalobce nebylo řízení o správním vyhoštění doposud ukončeno. Žalovaný se pak těmito možnými překážkami v napadeném rozhodnutí dostatečně zabýval na str. 7 svého rozhodnutí, vyžádal si také závazné stanovisko Ministerstva vnitra k otázce důvodů znemožňujících vycestování z území České republiky. Ministerstvo vnitra České republiky vydalo dne 4. 9. 2020 pod ev. č. ZS51441 závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce, kterým bylo stanoveno, že vycestování jmenovaného do Íránu je možné. Proto zajištění žalobce je možné a není v rozporu se zákonem ani s žalobcem odkazovanou judikaturou.
22. Co se týče námitky nepřiměřenosti délky zajištění v trvání 90 dnů, zdejší soud odkazuje na s. 7 žalobou napadeného rozhodnutí: *„Tímto rozhodnutím byla stanovena lhůta trvání zajištění na dobu 90 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Správní orgán je v této věci povinen zajistit náležitosti, které jsou nezbytné k realizaci vyhoštění cizince tak, aby bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění. Zejména zjištění a ověření totožnosti, a dále pak zajištění obstarání náhradního cestovního dokladu je pak klíčové pro realizaci správního vyhoštění a to s ohledem na skutečnost, že cizinec nevlastní platný cestovní doklad. Dále pak při stanovení doby trvání zajištění správní orgán přihlédl k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy Ředitelství služby cizinecké policie jako příslušný orgán podle § 163 odst. 1 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb. obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčený stát, a komunikuje s Íránskou islámskou republikou, kde má cizinec trvalý pobyt, o zpětvezetí cizince, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje v řádu několika kalendářních dnů nebo týdnů. S ohledem na obnovování letecké dopravy a uvolňování opatření v souvislosti se šířením nemoci COVID-19 v ČR i sousedních státech je správní orgán přesvědčen, že doba trvání zajištění stanovená na 90 dnů je přiměřená.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

23. Soud pak toto odůvodnění považuje za plně dostačující a přesvědčivé. Vzhledem k tomu, že žalovanému v době vydání napadeného rozhodnutí nebyl k dispozici žádný doklad žalobce, není pochybením, jestliže žalovaný počítal i s dobou, jež zabere ověření totožnosti. Nelze pak přisvědčit námitce žalobce o nepřiměřenosti délky trvání zajištění. Stanovená doba zajištění je přiměřená vzhledem ke skutečnosti, že žalobce nemá platný cestovní doklad či doklad totožnosti a je tedy nutné v součinnosti s příslušnými orgány jiných států tento doklad obstarat, což zabere určitý čas. Městský soud v Praze podotýká, že z jeho vlastní činnosti mu je známo, že v obdobných případech státních příslušníků třetích zemí bez cestovních dokladů bývá běžně stanovena délka zajištění právě na 90 dnů, srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 6. 2018 č.j. 13 A 63/2018-26, body 17.-18.; kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2019 č.j. 1 Azs 262/2018-34; dále srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2019 č.j. 13 A 6/2019-34. Ani tato žalobní námitka tudíž není důvodná.
24. Městský soud v Praze uzavírá, že žalovaný řádně odůvodnil, proč došlo k naplnění podmínek pro zajištění žalobce podle ust. § 124 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců a z jakých důvodů nepřistoupil k uložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, zabýval se individuální situací žalobce, posoudil konkrétní okolnosti případu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečné, srozumitelné, přezkoumatelné a splňuje požadavky na něj kladené platnou právní úpravou.
25. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. Výrok o náhradě nákladů v řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 5. října 2020

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.